Dosarul nr. 3-2744/2025
2-25157957-12-3-11112025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

22 iunie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
în componență:
Președintele ședinței, judecător Rodica Nicula
Grefier Adelina Petcu

examinând în ședință publică, acțiunea în contencios administrativ înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Bemoga-DS" împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea actelor administrative individuale defavorabile,

c o n s t a t ă :

Pretențiile reclamantei:

La 10 noiembrie 2025, lichidatorul SRL „Bemoga-DS" a depus cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat, solicitând anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr.444/693 din 08 septembrie 2025, adoptată pe marginea actului de control nr. 3-635293 din 21 august 2025.

În motivarea acțiunii, a comunicat că, prin hotărârea Judecătoriei Cimișlia, sediul Central din 11 mai 2023 a fost intentată procedura simplificată a falimentului în privința „Bemoga-DS" SRL, astfel de către instanța de judecată a fost numit în calitate de lichidator Rotarii Valentin, deținător al Autorizației ***** din *****.

În data de 01 august 2025, prin intermediul poștei electronice, a recepționat actul de control nr.3-635290 din 31 iulie 2025, întocmit prin metoda verificării tematice cu privire la stabilirea temeiului anulării înregistrării în calitate de subiect înregistrat ca plătitor de TVA, la SRL „Bemoga-DS", în procedura simplificată a falimentului, respectiv, Direcția control post operațional nr. 1, prin actul nominalizat a constatat faptul că, contrar prevederilor art. 8 alin. (2) lit. (c) din Codul fiscal, în conformitate cu prevederile art. 113 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, s-a propus anularea înregistrării ca plătitor al TVA a SRL „Bemoga-DS", pentru neprezentarea declarației privind TVA, pentru perioadele fiscale L/10/2022-

L/12/2022, A/2023, A/2024 și L/01/2025-L/06/2025.

În data 26 septembrie 2025, prin intermediul serviciului poștal, a primit decizia Serviciului Fiscal de Stat nr.444/693 din 08 septembrie 2025 asupra cazului de încălcare a legislației comisă de SRL „Bemoga-DS”, adoptată pe marginea actului de control nr. 3-635293 din 21 august 2025.

Nefiind de acord cu decizia menționată, în termenul prevăzut de lege, prin contestația înaintată, la 26 septembrie 2025, a solicitat Serviciului Fiscal de Stat anularea deciziei nr.444/693 din 08 septembrie 2025 asupra cazului de încălcare a legislației, comisă de SRL „Bemoga-DS”.

În data de 10 octombrie 2025, a recepționat decizia Serviciului Fiscal de Stat nr.754/211 din 07 octombrie 2025, prin care a fost respinsă contestația și menținută decizia nr.444/693 din 08 septembrie 2025.

Considerând ilegală decizia nr.444/693 din 08 septembrie 2025, a reiterat că, prin hotărârea Judecătoriei Cimișlia, sediul Central din 11 mai 2023 a fost intentată procedura simplificată a falimentului în privința „Bemoga-DS” SRL, astfel de către instanța de judecată a fost numit în calitate de lichidator.

Conform art. 214 din Codul fiscal, controlul fiscal are drept scop verificarea modului în care contribuabilul respectă legislația fiscală într-o anumită perioadă sau în câteva perioade fiscale. Controlul fiscal este exercitat de Serviciul Fiscal de Stat și/sau de un alt organ cu atribuții de administrare fiscală, în limitele competenței acestora, la fața locului și/sau la oficiul acestora.

Or, art. 216 alin. (2) din Codul fiscal prevede că, controlul fiscal la fața locului poate fi efectuai numai în temeiul unei decizii scrise a conducerii organului care exercită controlul. Necesitatea efectuării verificării prin contrapunere la unele persoane cu care contribuabilul supus controlului are sau a avut raporturi economice și financiare, pentru a se constata autenticitatea acestora, se determină, de sine stătător, de către funcționarul fiscal sau altă persoană cu funcție de răspundere care efectuează controlul.

Potrivit art. 217 alin. (1) și (2) din Codul fiscal, verificarea tematică se aplică, atât în cazul controlului fiscal cameral, cât și al celui la fața locului și constă în controlul asupra stingerii unui anumit tip de obligație fiscală sau asupra executării unei alte obligații prevăzute de legislația fiscală, verificându-se documentele sau activitatea contribuabilului.

A explicat că în act se menționează că entitatea „nu a răspuns la înștiințările/mesajele transmise pe e-mail/cabinet electronic”. Totuși, nu se prezintă dovada confirmării recepționării acestor notificări de către persoana împuternicită sau de către lichidator (confirmare de primire electronică, semnătură, log de acces). Mai mult de atât, comunicarea actelor fiscale se consideră efectuată doar la data confirmării recepției, iar în lipsa acestei dovezi, nu se poate reține culpa contribuabilului pentru neprezentarea documentelor sau declarațiilor.

Formularea din act („cu/fără acordul și prezența persoanelor cu funcție de răspundere”) este ambiguă și nu clarifică dacă reprezentanții legali au participat. Conform art. 216 alin. (8) din Codul fiscal, contribuabilul are dreptul să participe la control, să prezinte documente și să formuleze explicații. Efectuarea controlului exclusiv pe baza informațiilor interne, fără implicarea contribuabilului sau lichidatorului, limitează obiectivitatea constatărilor.

A menționat că în act se recunoaște că „a fost analizată și utilizată doar informația disponibilă a SFS”, fără verificări fizice la sediu, fără solicitare de acte contabile și fără evaluare a stocurilor. Ori, conform art. 216 alin. (1) din Codul fiscal, controlul fiscal trebuie să se bazeze pe toate documentele și evidențele aferente, nu doar pe date interne, pentru a asigura acuratețea și imparțialitatea rezultatelor.

Mențiunea din act că, societatea „nu deține masă debitoare” indică inexistența activelor din care s-ar putea calcula și achita TVA pentru „livrarea impozabilă” prevăzută de art. 113 alin. (3) din Codul fiscal, ceea ce face inaplicabilă această prevedere în condițiile de față.

A relatat că în act se invocă neprezentarea declarațiilor TVA pentru perioadele L/10/2022-L/l 2/2022, A/2023, A/2024 și L/01/2025-L/06/2025. Pentru o parte din aceste perioade, societatea era deja în procedură de insolvabilitate și sub administrarea lichidatorului, iar lipsa depunerii declarațiilor poate fi atribuită: lipsei notificărilor confirmate, blocării conturilor bancare, inexistenței activității 'economice efective și a documentelor contabile integrale. Conform principiului proporționalității, sancțiunile și măsurile administrative trebuie adaptate situației reale.

În act se menționează un sold de TVA spre deducere de 1 094 859,41 lei și TVA de plată zero, dar nu se explică proveniența acestei sume, nici dacă a fost verificată pe baza facturilor fiscale și a registrelor contabile. Conform art. 102 din Codul fiscal, înainte de anularea înregistrării trebuie verificată corectitudinea soldului și analizată posibilitatea compensării sau rambursării.

Aplicarea art. 113 alin. (3) din Codul fiscal, privind calculul TVA la valoarea de piață a stocurilor nu se poate face fără: inventarierea fizică a bunurilor, evaluarea la zi de către persoană autorizată și confirmarea existenței efective a acestora. În lipsa acestor etape, calculul TVA se bazează pe prezumții și poate fi contestat.

În acest context, începând cu 11 mai 2023, SRL „Bemoga-DS” se află în procedură simplificată de faliment, iar activitatea de întreprinzător a încetat conform hotărârii instanței.

A declarat că societatea nu desfășoară activități comerciale și nu obține venituri, ci doar valorifică masa debitoare sub supravegherea lichidatorului și obligațiile fiscale obișnuite, precum depunerea declarațiilor TVA pentru perioadele

menționate, nu pot fi impuse, în mod automat, unei societăți aflate în faliment și fără activitate economică efectivă.

Raportarea financiară pentru întreprinderile în faliment reprezintă un element esențial în cadrul procedurilor concursuale, având rolul de a asigura transparența și controlul asupra patrimoniului debitorului pe toată durata procesului de lichidare. Aceasta permite instanțelor de insolvabilitate, creditorilor și altor părți interesate să urmărească evoluția situației financiare a întreprinderii aflate în faliment, să verifice corectitudinea administrării masei debitoare și să ia decizii informate în vederea satisfacției creanțelor.

Conform art. 18 din Legea nr. 287 din 15 decembrie 2017 contabilității și raportării financiare, entitatea are obligația de a ține contabilitatea și de a întocmi situațiile financiare, în modul prevăzut de prezenta lege, de standardele de contabilitate și de alte acte normative aprobate în conformitate cu art. 8 alin. (1) lit. b).

Potrivit art. 2 din Legea nr. 287 din 15 decembrie 2017 contabilității și raportării financiare, prezenta lege se aplică următoarelor categorii de persoane (în continuare-entități) înregistrate în Republica Moldova: a) persoanelor juridice care desfășoară activitate de întreprinzător, indiferent de tipul de proprietate și forma juridică de organizare; b) autorităților/instituțiilor, cu excepția autorităților/instituțiilor bugetare; c) reprezentanțelor permanente și filialelor entităților nerezidente; d) organizațiilor necomerciale și reprezentanțelor entităților nerezidente; e) persoanelor fizice care desfășoară activitate de întreprinzător, cu excepția titularilor patentei de întreprinzător; f) persoanelor fizice care desfășoară activitate profesională în sectorul justiției (notari, avocați, executori judecătorești, mediatori, administratori autorizați) și birourilor înființate de acestea precum și cabinetelor individuale ale medicilor de familie.

În categoriile de persoane prevăzute la art. 2, nu sunt incluse întreprinderile care nu exercită activitate de întreprinzător, inclusiv, cele aflate în procedura falimentului.

Pe de altă parte, noțiunea de persoană juridică, care desfășoară activitate de întreprinzător este indicată în Legea nr. 845 din 03 ianuarie 1992 cu privire la antreprenoriat și întreprinderi, și, anume, se deduce din art. 1, conform căruia „antreprenoriat este activitatea de fabricare a producției, executare a lucrărilor și prestare a serviciilor, desfășurată de cetățeni și de asociațiile acestora, în mod independent, din proprie inițiativă, în numele lor, pe riscul propriu și sub răspunderea lor patrimonială cu scopul de a-și asigura o sursă permanentă de venituri”.

Această noțiune este reglementată, în scopuri fiscale, și la art. 5 alin. (6) din Codul fiscal, activitate de întreprinzător, afacere (business) - orice activitate conform legislației, cu excepția muncii efectuate în baza contractului (acordului)

de muncă, desfășurată de către o persoană, având drept scop obținerea venitului, sau, în urma desfășurării căreia, indiferent de scopul activității, se obține venit.

Conform prevederilor art. 34 pct.1, pct.2, lit. b), art.35 pct.2 și art.36 pct.1 din Legea nr. 845 din 03 ianuarie1992 cu privire la antreprenoriat și întreprinderi, lichidarea întreprinderii conduce la încetarea activității acesteia, fără trecerea drepturilor și obligațiilor pe cale succesorală la alte persoane; întreprinderea se lichidează prin hotărâre a instanței de judecată, în caz de insolvabilitate a întreprinderii, declarată în conformitate cu legislația; lichidarea întreprinderii se efectuează de comisia de lichidare sau de lichidator, desemnați de fondatori (asociați) sau, după caz, de instanța de judecată; creanțele creditorilor față de întreprinderea ce se lichidează se execută din contul bunurilor acestei întreprinderi.

Potrivit art. 232 alin. (1) din Codul civil, lichidarea patrimoniului presupune înstrăinarea de către lichidator a bunurilor societății dizolvate, în condiții cât mai avantajoase și în timpul cel mai potrivit, și începe după aprobarea bilanțului provizoriu de lichidare.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. 2 din Legea insolvabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, procedură a falimentului este o procedură de insolvabilitate concursuală colectivă și egalitară, care se aplică debitorului în vederea lichidării patrimoniului acestuia pentru acoperirea pasivului; lichidare a patrimoniului este o procedură aplicabilă debitorului în cadrul unui proces complex de insolvabilitate, care constă în valorificarea masei debitoare în vederea obținerii de mijloace bănești pentru satisfacerea creanțelor creditorilor.

Potrivit art. 117 din Legea insolvabilității, după intentarea procedurii falimentului, cu acordul expres al comitetului creditorilor sau, după caz, al adunării creditorilor, lichidatorul valorifică și/sau lichidează neîntârziat, în condiții cât mai avantajoase și în momentul cel mai potrivit, masa debitoare.

Din ansamblul normelor analizate anterior, a susținut că rezultă, în mod clar, că întreprinderea aflată în procedura falimentului sau în procedura simplificată a falimentului nu practică activitate de întreprinzător, nu are ca scop obținerea venitului și nu obține (ca regulă) venit de pe urma activității de lichidare a patrimoniului și stingerii creanțelor creditorilor.

De asemenea, art. 18 alin. (2) din Legea nr. 287 din 15 decembrie 2017 contabilității și raportării financiare, răspunderea pentru ținerea contabilității și raportarea financiară revine: a) conducătorului, administratorului - pentru entitățile indicate la art. 2 lit. a), c) și d): b) conducătorului, directorului - pentru entitățile indicate la art. 2 lit. b); c) fondatorului - pentru entitățile indicate la art. 2 lit. e); d) persoanei fizice care desfășoară activitate profesională în sectorul justiției (notar, avocat, executor judecătoresc, mediator, administrator autorizat) - pentru entitățile indicate la art. 2 lit. f).

Potrivit art. 88 alin. (4) din Legea insolvabilității, după ridicarea dreptului de

administrare, debitorul este reprezentat de administratorul insolvabilității/lichidator, care îi conduce și activitatea comercială, iar mandatul reprezentantului debitorului va fi redus la reprezentarea intereselor acționarilor/asociaților.

Prin urmare, art. 18 din Legea nr. 287 din 15 decembrie 2017, nu instituie obligația lichidatorului sau a administratorului de insolvabilitate de a răspunde ori de a avea responsabilitatea raportării financiare.

Pe de altă parte, a analizat prevederile art. 113 alin. (1) din Legea insolvabilității care prevede clar, că intentarea procedurii de insolvabilitate nu afectează obligația debitorului de a prezenta dare de seamă fiscală și dare de seamă cu privire la activitatea comercială, de a ține evidență contabilă. În ceea ce privește masa debitoare, aceste obligații sunt îndeplinite de administrator/lichidator, care răspunde, în limita informației de care dispune, pentru îndeplinirea obligațiilor.

Potrivit art. 72 din Legea insolvabilității, la finele fiecărei proceduri, dar nu mai rar decât o dată în trimestru, administratorul/lichidatorul prezintă instanței de insolvabilitate un raport despre modul în care și-a îndeplinit atribuțiile, precum și o justificare a cheltuielilor de administrare a procedurii sau altor cheltuieli efectuate din patrimoniul debitorului. Baza de raportare cuprinde 3 luni de activitate, raportul putând cuprinde mai multe luni.

Lichidatorul întreprinderii aflate în faliment sau în procedura simplificată a falimentului prezintă instanței de insolvabilitate rapoarte privind masa debitoare, perioada de raportare acoperind trei luni de activitate. În partea dării de seamă fiscale și dării de seamă financiare, o dată cu intentarea procedurii de insolvabilitate, începe un nou exercițiu financiar. Primul exercițiu financiar este incomplet și durează până la sfârșitul anului fiscal.

Conform, art. 26 din Legea nr. 287 din 15 decembrie 2017, (1) perioada de gestiune pentru entitatea lichidată este perioada începând cu prima zi a perioadei de gestiune sau cu data de 1 ianuarie a anului în care a fost adoptată decizia de radiere din Registrul de stal al persoanelor juridice și terminând cu data înscrierii respective. (2) Ultimele situații financiare ale entității lichidate se întocmesc de comisia de lichidare (lichidator) sau de persoana numită de instanța de judecată, în cazul în care entitatea este lichidată, în cadrul unui proces de insolvabilitate. (3) Ultimele situații financiare ale entității lichidate se întocmesc la data care precedă data radierii din Registrul de stat al persoanelor juridice. (4) Ultimele situații financiare ale entității lichidate se întocmesc în baza bilanțului de lichidare aprobat și a datelor despre faptele economice care au avut loc în perioada de la data aprobării bilanțului de lichidare, până la data radierii entității din Registrul de stat al persoanelor juridice.

Din cumulul normelor analizate anterior, a considerat că se poate deduce că, întreprinderile aflate în procedura falimentului prezintă situațiile financiare o

singură dată, întocmite pe baza bilanțului dc lichidare, care reflectă situația patrimonială și financiară pentru întreaga perioadă a lichidării. Aceste situații financiare consolidează informațiile. începând cu data adoptării deciziei de inițiere a procedurii falimentului (inclusiv procedura simplificată), până la data aprobării bilanțului final de lichidare și emiterea hotărârii de încetare a procedurii, precum și radierea întreprinderii din Registrul de Stat al persoanelor juridice.

Argumentele autorității publice pârâte:

La 10 decembrie 2025, din partea Serviciului Fiscal de Stat a parvenit referința, prin care s-a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ depusă de SRL „Bemoga-DS", ca neîntemeiată (f.d.40-45).

În ședința de judecată, reprezentantul reclamantei, fiind citat legal, nu s-a prezentat, respectiv, în conformitate cu prevederile art. 218 lit. d) din Codul administrativ, instanța a dispus examinarea cauzei în lipsa acestuia.

Reprezentantul Serviciului Fiscal de Stat a solicitat respingerea integrală a cererii de chemare în judecată.

Analizând argumentele expuse în acțiune, în referință, studiind înscrisurile anexate la dosarul administrativ, instanța de judecată ajunge la concluzia că acțiunea este admisibilă, dar neîntemeiată.

În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ.

În fapt și în drept, obiectul acțiunii în contencios administrativ îl constituie acțiunea în contencios administrativ înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Bemoga-DS" împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea actelor administrative individuale defavorabile.

Conform art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când: a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare; c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept; d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209; e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17; f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208; g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens; h) cererea de chemare în judecată nu corespunde

cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Din conținutul cererii de chemare în judecată și esența revindecărilor formulate, instanța constată că SRL „Bemoga-DS” a solicitat anularea deciziei nr.444/693 din 08 septembrie 2025 cu privire la anularea înregistrării în calitate de plătitor TVA, în conformitate cu prevederile art. 113 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, adoptată de Serviciul Fiscal de Stat, pe marginea actului de control nr. 3-635293 din 21 august 2025.

Materialele cauzei și ale dosarului administrativ atestă că, în baza deciziei privind inițierea controlului nr. DICF-182381/1 din 15 august 2025, la SRL „Bemoga-DS”, Serviciul Fiscal de Stat a efectuat control, care s-a finalizat cu actul de control fiscal nr. 3-635293 din 21 august 2025 și prin care s-a propus anularea înregistrării ca plătitor TVA a SRL „Bemoga-DS” (f.d.7-10 dosar administrativ).

Prin urmare, Serviciul Fiscal de Stat a emis decizia nr.444/693 din 08 septembrie 2025 cu privire la anularea înregistrării ca plătitor al TVA (f.d.14, f.d.4 dosar administrativ).

Nefiind de acord cu decizia, SRL „Bemoga-DS” a depus contestație, iar prin decizia nr.754/211 din 07 octombrie 2025 s-a respins contestația și s-a menținut decizia nr.444/693 din 08 septembrie 2025 cu privire la anularea înregistrării în calitate de plătitor TVA, în conformitate cu prevederile art. 113 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal (f.d.19-20).

Decizia nr.754/211 din 07 octombrie 2025, a fost expediată și recepționată de către lichidatorul SRL „Bemoga-DS”, la 10 octombrie 2025 (f.d.18).

În data de 10 noiembrie 2025, SRL „Bemoga-DS” a contestat, în instanța de contencios administrativ, decizia nr.444/693 din 08 septembrie 2025, solicitând anularea acesteia.

În sensul art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În conformitate cu art. 39 alin. (1) din Codul administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Alin. (2) al aceluiași articol, statuează că orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Conform art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Dispozițiile legale citate enunță temeiurile de bază de admisibilitate a cererii

de chemare în judecată formulată în instanța de contencios administrativ:

I. prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului;

II. competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;

III. respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ;

IV. respectarea procedurii prealabile;

V. respectarea termenului de înaintare a acțiunii;

VI. prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

În privința primei condiții de admisibilitate se atestă că, decizia contestată, în sensul prevederilor art. 10 și 11 ale Codului administrativ, reprezintă act administrativ individual, emanând de la o autoritate publică ca măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual, având caracter defavorabil.

Potrivit art. 267^1 alin. (1) din Codul fiscal, contestația împotriva deciziei Serviciului Fiscal de Stat sau acţiunii funcționarului fiscal poate fi depusă în decursul a 30 de zile de la data comunicării sau notificării privind decizia sau întreprinderea acţiunii contestate. Dacă persoana indicată la art. 267 alin. (1), din motive independente de voința ei, nu a putut respecta termenul legal de depunere a contestaţiei, atunci, la cerere, ea poate fi repusă în termen de Serviciul Fiscal de Stat. Culpa reprezentantului legal se atribuie reprezentatului.

Competența pentru examinarea prezentei acțiuni, în conformitate cu prevederile art. 191 alin. (1) și art. 196 alin. (1) din Codul administrativ revine Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, astfel, cererea de chemare în judecată fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

Conform art. 209 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia. Dacă informația cu privire la exercitarea căilor de atac nu se conține în actul administrativ individual sau în decizia cu privire la cererea prealabilă ori este indicată incorect, înaintarea acțiunii în contencios administrativ se admite în termen de un an de la comunicarea sau notificarea actului administrativ sau a deciziei cu privire la cererea prealabilă.

Analizând circumstanțele speței în coraport cu normele legale pre citate, instanța de judecată constată că reprezentantul reclamantei a respectat procedura

prealabilă, precum și termenul de depunere a acțiunii în contencios administrativ.

La caz, cu referire la cele menționate, instanța reține că reclamantul revendică apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art. 17 Cod administrativ. Corespunzător, condiția revendicării unui drept legitim este întrunită.

Instanța de judecată a constatat că motive de inadmisibilitate în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ în privința acțiunii de contencios administrativ înaintate de SRL „Bemoga-DS" nu se regăsesc, prin urmare, acțiunea este admisibilă.

Audiind explicațiile reprezentantului pârâtului, examinând circumstanțele de fapt și drept invocate prin prisma probelor pertinente și concludente administrate în proces, instanța de judecată ajunge la concluzia că este legal și întemeiat să respingă ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ, din următoarele considerente.

Potrivit art. 53 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, persoana vătămată într-un drept al său de o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, este îndreptățită să obțină recunoașterea dreptului pretins, anularea actului şi repararea pagubei.

Instanța mai notează că, în corespundere cu art. 1 alin. (1) din Codul administrativ, legislația administrativă reprezintă cadrul juridic principal prin care se asigură reglementarea raporturilor administrative la înfăptuirea activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia. (2) Legislația administrativă se întemeiază pe normele constituționale dezvoltate în prezentul cod, în alte legi și în alte acte normative subordonate legii, care reglementează raporturile administrative și care trebuie să fie în concordanță cu Constituția Republicii Moldova. (3) Actele normative subordonate legii se aplică la reglementarea raporturilor administrative doar în cazurile în care sunt emise în temeiul legii și nu contravin ei.

Instanța ține să menționeze că, în conformitate cu art. 2 alin. (2) din Codul administrativ, anumite aspecte ce țin de activitatea administrativă privind domenii specifice de activitate pot fi reglementate prin norme legislative speciale derogatorii de la prevederile prezentului cod numai dacă această reglementare este absolut necesară și nu contravine principiilor prezentului cod.

În acord cu reglementările legale statuate la art. 3 din Codul administrativ, legislaţia administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activităţii administrative şi a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor şi a libertăţilor prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ţinându-se cont de interesul public şi de regulile statului de drept.

În corespundere cu art. 6 din Codul administrativ, procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea

condiţiilor, pregătirea şi emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condiţiilor, pregătirea şi încheierea unui contract administrativ sau examinarea condiţiilor, pregătirea şi întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părţi ale procedurii administrative.

În conformitate cu art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Art. 11 din Codul administrativ prevede că, actele administrative individuale pot fi: a) acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat; b) acte favorabile – actele care creează destinatarilor săi un beneficiu sau un avantaj de orice fel. Destinatarul unui act administrativ individual este doar persoana către care actul administrativ se îndreaptă. Terţii, ale căror drepturi sunt afectate de actul administrativ individual, nu sunt destinatarii acestuia. Un act administrativ de acordare periodică a prestaţiilor materiale sau băneşti este un act administrativ individual prin care o astfel de prestaţie se acordă pentru un număr determinat sau nedeterminat de perioade succesive.

În conformitate cu art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În concordanță cu art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

În accepțiunea art. 21 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente trebuie să acţioneze în conformitate cu legea şi alte acte normative. Exercitarea atribuţiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. Autorităţile publice şi instanţele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor şi a libertăţilor persoanelor decât în cazurile şi în condiţiile expres stabilite de lege.

În temeiul art. 22 din Codul administrativ, autorităţile publice şi instanţele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul şi volumul cercetărilor şi nu sunt legate nici de expunerile participanţilor, nici de cererile lor de reclamare a probelor. Faptele deja cunoscute autorităţilor publice

sau instanţelor de judecată competente, faptele general notorii şi faptele prezumate în virtutea prevederilor legale nu necesită a fi probate, până la proba contrarie.

Conform art. 30 din Codul administrativ, autoritățile publice nu pot întreprinde măsuri cu efect retroactiv, cu excepția cazurilor prevăzute de lege. Autoritățile publice nu pot întreprinde măsuri care să afecteze situațiile juridice definitive sau drepturile dobândite, decât în situații în care, în condițiile stabilite de lege, acest lucru este absolut necesar pentru interesul public.

Conform art. 31 din Codul administrativ, actele administrative individuale și operațiunile administrative scrise trebuie să fie motivate.

Conform art. 32 din Codul administrativ, procedura administrativă se structurează astfel încât participanții să poată înțelege fiecare etapă a procedurii. Dacă este necesară contribuția unui participant, acestuia i se comunică neîntârziat, într-un limbaj clar și ușor de înțeles, acțiunile care trebuie întreprinse. În condițiile legii, autoritățile publice trebuie să asigure participarea neîngrădită la procedura administrativă a persoanelor interesate.

Conform art. 38 din Codul administrativ, înaintea fiecărei decizii judecătorești pe fond, participanților la proces li se oferă posibilitatea de a-și expune punctul de vedere. Audierea poate fi făcută verbal sau în scris. Orice persoană are dreptul la judecarea cauzei în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanță de judecată independentă, imparțială și instituită prin lege. În acest scop, instanța de judecată este obligată să dispună toate măsurile permise de lege și să asigure desfășurarea cu celeritate a procesului.

În corespundere cu art. 39 din Codul administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art. 17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Prin prisma art. 189 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Din actele cauzei și ale dosarului administrativ, instanța de judecată constată următoarea stare de fapt.

În baza informației din Sistemul Informațional al Serviciului Fiscal de Stat, SRL „Bemoga-DS” nu a prezentat declarația privind TVA pentru perioada fiscală L/05/2023-L/06/2025, astfel, fiindu-i acordat termen pentru prezentarea declarațiilor și remisă notificarea nr.26/1-37-11-993 din 08 iulie 2025, prin intermediul poștei electronice a lichidatorului (f.d.22-23 dosar administrativ).

Prin actul nr.3-635290 din 31 iulie 2025 s-a propus anularea înregistrării în calitate de plătitor TVA a SRL „Bemoga-DS”, pentru neprezentarea declarației

privind TVA pentru perioadele fiscale L/10/2022-L/12/2022, A/2023, A/2024 și L/01/2025-L/06/2025 (f.d.9-10, f.d.22-23 dosar administrativ).

Lichidatorul SRL „Bemoga-DS”, în data de 12 august 2025, a înaintat dezacord la actul nr.3-635290 din 31 iulie 2025 (f.d.13-15 dosar administrativ).

Serviciul Fiscal de Stat a emis decizia nr.444/627 din 14 august 2025 cu privire la suspendarea cazului și efectuarea controlului repetat la SRL „Bemoga-DS” (f.d.18 dosar administrativ).

În baza deciziei privind inițierea controlului nr. DICF-182381/1 din 15 august 2025, la SRL „Bemoga-DS”, Serviciul Fiscal de Stat a efectuat control fiscal cameral, prin metoda verificării tematice, care s-a finalizat cu actul de control fiscal nr. 3-635293 din 21 august 2025 și prin care s-a propus anularea înregistrării în calitate de plătitor TVA a SRL „Bemoga-DS” (f.d.7-10 dosar administrativ).

Prin decizia Serviciului Fiscal de Stat nr.444/693 din 08 septembrie 2025 cu privire la anularea înregistrării în calitate de plătitor al TVA, s-a dispus:

1. A anula înregistrarea în calitate de plătitor de TVA a contribuabilului SRL „Bemoga-DS”, c/f 1022605000453 și certificatul de înregistrare a subiectului impunerii cu TVA nr.4400685 din 01.06.2022.
2. Data anulării înregistrării ca plătitor TVA se consideră data întocmirii actului de control nr. 3-635293 din 21 august 2025, conform prevederilor art. 113 alin. (4) din Codul fiscal.
3. Contribuabilul este obligat să prezinte Declarația privind TVA pentru ultima perioadă fiscală în care urmează să fie calculată suma TVA aferentă stocurilor sale de mărfuri și a mijloacelor fixe, pentru care la momentul procurării lor TVA a fost dedusă (f.d.14, f.4 dosar administrativ).

Nefiind de acord cu decizia, SRL „Bemoga-DS” a depus contestație împotriva deciziei nr.444/693 din 08 septembrie 2025 cu privire la anularea înregistrării în calitate de plătitor al TVA (f.d.15verso-17verso).

Prin decizia nr.754/211 din 07 octombrie 2025, emisă pe marginea contestației, de către autoritatea publică pârâtă, s-a dispus menținerea deciziei nr.444/693 din 08 septembrie 2025 cu privire la anularea înregistrării în calitate de plătitor de TVA în conformitate cu prevederile art. 113 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, emisă de Direcția deservire fiscală Cimișlia din cadrul Direcției generale deservire fiscală, care este obligatorie pentru executare (f.d.19-20).

Articolul 93 din Codul administrativ, stabilește sarcina probațiunii, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Potrivit prevederile art. 220 alin. (1) din Codul administrativ, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87-93, iar

potrivit art. 221 alin. (1) al aceluiași act normativ, autoritățile publice sunt obligate să prezinte instanței de judecată, concomitent cu referința, dosarele administrative. La solicitarea instanței de judecată, autoritățile publice sunt obligate să prezinte suplimentar și alte documente pe care le dețin, inclusiv cele electronice, și să acorde informații.

În baza prevederilor art. 113 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, Serviciul Fiscal de Stat este în drept să anuleze de sine stătător înregistrarea contribuabilului ca subiect impozabil înregistrat în calitate de plătitor de TVA, în cazul în care subiectul impunerii nu a prezentat declarație privind TVA pentru fiecare perioadă fiscală.

Iar, potrivit art. 113 alin. (3) din Codul fiscal, în momentul anulării înregistrării contribuabilului TVA, el se consideră ca subiect care a efectuat o livrare impozabilă a stocurilor sale de mărfuri și a mijloacelor fixe pentru care, la momentul procurării lor, TVA a fost dedusă și trebuie să achite datoria la TVA pentru această livrare. Valoarea impozabilă a livrării respective se consideră valoarea ei de piață, iar pentru activele supuse amortizării - valoarea cea mai mare dintre valoarea contabilă și valoarea de piață.

Așadar, în data de 31 iulie 2025, în temeiul deciziei privind inițierea controlului fiscal nr.DICF-181625/1 din 31 iulie 2025, reclamanta SRL „Bemoga-DS" a fost supusă controlului fiscal cameral, prin metoda verificării tematice (act nr.3-635290) cu privire la stabilirea temeiului de anulare a înregistrării în calitate de plătitor al TVA, în cadrul căruia s-a stabilit încălcarea prevederilor art. 8 alin. (2) lit. c) și art. 115 alin. (1) din Codul fiscal, prin neprezentarea Declarației privind TVA pentru perioadele fiscale L/10/2022-L/06/2025.

În cadrul examinării materialelor controlului și dezacordului din 11 august 2025, depus la actul de control nr.3-635290 din 31 iulie 2025, autoritatea publică pârâtă a constatat că, la 16 iunie 2023, SRL „Bemoga-DS" a fost supusă controlului fiscal prin metoda verificării totale, în temeiul intentării procedurii de insolvabilitate a debitorului SRL „Bemoga-DS" (Hotărârea Judecătoriei Cimișlia, sediul Central nr.2i-11/2022 din 11 mai 2023) privind corectitudinea calculării, declarării și plenitudinea achitării impozitelor, taxelor și altor plăți pentru perioada de activitate 15.04.2022-30.04.2023 (act nr.5-727506, prelungit pe blanchetele nr.5-727509-nr.5-727511 din 16 iunie 2023).

Astfel, în scopul verificării sumei TVA spre deducere în perioada ulterioară și perioadele de prezentare a Declarației privind TVA, DDF Cimișlia a emis decizia nr.444/627 din 14 august 2025, prin care s-a decis suspendarea cazului și efectuarea unui control fiscal repetat.

Urmare a executării deciziei nr.444/627 din 14 august 2025, la reclamanta SRL „Bemoga-DS" a fost efectuat controlul fiscal, repetat, a fost întocmit actul nr.3-635293 din 21 august 2025, prin care s-a propus anularea înregistrării în

calitate de plătitor al TVA, fiind stabilită încălcarea prevederilor art. 8 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal, pentru neprezentarea Declarațiilor privind TVA pentru perioadele fiscale L/05/2023-L/06/2025.

Astfel, conform deciziei nr.444/693 din 08 septembrie 2025, DDF Cimișlia, în baza drepturilor prevăzute la art. 113 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, a anulat înregistrarea reclamantei SRL „Bemoga-DS" în calitate de plătitor TVA și certificatul de înregistrare a subiectului impunerii cu TVA nr.4400685 din 01.06.2022, începând cu 21 august 2025, data întocmirii actului de control nr.3-635293 din 21 august 2025, și a obligat reclamanta să prezinte Declarația privind TVA, pentru ultima perioadă fiscală, în care urmează să fie calculată TVA aferentă stocului de mărfuri și mijloace fixe pentru care la momentul procurării lor, TVA a fost dedusă.

În corespundere cu prevederile art. 8 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal, contribuabilul este obligat să prezinte Serviciului Fiscal de Stat dările de seamă fiscale și informațiile prevăzute de legislație.

În conformitate cu prevederile art. 115 alin. (1) și (1^1) din Codul fiscal, fiecare subiect impozabil, specificat la art. 94 lit. a), c), e) și/sau lit. f), este obligat să prezinte declarația privind TVA pentru fiecare perioadă fiscală. Declarația se întocmește pe un formular oficial, care este prezentat la Serviciul Fiscal de Stat, nu mai târziu de data de 25 a lunii care urmează după încheierea perioadei fiscale, utilizând, în mod obligatoriu, metode automatizate de raportare electronică, în condițiile stipulate la art. 187 alin. (2^1), iar alin. (2) stipulează că, fiecare subiect impozabil trebuie să verse la buget suma TVA, care urmează a fi achitată pentru fiecare perioadă fiscală, cel târziu la data stabilită pentru prezentarea declarației pe această perioadă, cu excepția achitării TVA în buget.

Potrivit prevederilor art. 113 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul suspendării livrărilor supuse TVA, subiectul impozabil este obligat să informeze despre aceasta Serviciul Fiscal de Stat. Anularea înregistrării ca contribuabil al TVA se efectuează în modul stabilit de Serviciul Fiscal de Stat, iar alin. (2) lit. b) prevede că Serviciul Fiscal de Stat este în drept să anuleze de sine stătător înregistrarea contribuabilului TVA în cazul în care subiectul impunerii nu a prezentat Declarația privind TVA pentru fiecare perioadă fiscală.

Conform prevederilor art. 113 alin. (3) din Codul fiscal, în momentul anulării înregistrării contribuabilului TVA, el se consideră ca subiect care a efectuat o livrare impozabilă a stocurilor sale de mărfuri și a mijloacelor fixe pentru care, la momentul procurării lor, TVA a fost dedusă și trebuie să achite datoria la TVA pentru această livrare. Valoarea impozabilă a livrării respective se consideră valoarea ei de piață, iar pentru activele supuse amortizării-valoarea cea mai mare dintre valoarea contabilă și valoarea de piață, iar alin. (4) prevede că, data anulării înregistrării ca contribuabil al TVA se consideră data întocmirii actului de control

în a cărui bază este emisă decizia conducerii Serviciului Fiscal de Stat privind anularea înregistrării.

Art. 114 alin. (2) din Codul fiscal statuează că, în cazul anulări înregistrării, ultima perioadă fiscală începe în prima zi a lunii în care a avut loc anularea și se termină în ultima zi a lunii când a intrat în vigoare actul cu privire la anularea înregistrării.

Conform prevederilor art. 187 alin. (2^1) lit. b) din Codul fiscal, darea de seamă fiscală se prezintă utilizând, în mod obligatoriu, metode automatizate de raportare electronică, în forma și în modul reglementat de Serviciul Fiscal de Stat, de către subiecții înregistrați în calitate de plătitori ai TVA începând cu 1 ianuarie 2013, iar alin. (3) și (4) ale aceluiași articol indică, că contribuabilul (reprezentantul acestuia), persoana lui cu funcție de răspundere semnează darea de seama fiscală, asumându-și răspunderea prevăzută de lege pentru prezentarea de date și informații false sau eronate, iar darea de seama fiscală trebuie să conțină semnătura persoanelor responsabile (conducătorul și contabilul-șef) sau semnătură contribuabilului (a reprezentantului acestuia), în cazul contestat.

În corespundere cu prevederile art. 72 din Legea insolvabilității nr.149 din 29 iunie 2012, la finele fiecărei proceduri, dar nu mai rar decât o dată în trimestru, administratorul/lichidatorul prezintă instanței de insolvabilitate un raport despre modul în care și-a îndeplinit atribuțiile, precum și o justificare a cheltuielilor de administrare a procedurii sau altor cheltuieli efectuate din patrimoniul debitorului. Baza de raportare cuprinde 3 luni de activitate, raportul cuprinde mai multe luni, iar art. 113 alin. (1) și alin. (2) din Legea nr. 149/2012 prevăd că, intentarea procedurii de insolvabilitate nu afectează obligația debitorului de a prezenta dare de seamă fiscală și dare de seamă cu privire la activitatea comercială, de a ține evidență contabilă. În ceea ce privește masa debitoare, aceste obligații sunt îndeplinite de administrator/lichidator, care răspunde, în limita informației de care dispune, pentru îndeplinirea obligațiilor. O dată cu intentarea procedurii de insolvabilitate începe un nou exercițiu financiar. Primul exercițiu financiar este incomplet și durează până la sfârșitul anului fiscal.

La cele invocate de reclamantă, precum că, administratorul autorizat (lichidatorul) nu a recepționat notificările Serviciului Fiscal de Stat, care vizează neprezentarea declarațiilor TVA, instanța evidențiază că, autoritatea publică pârâtă a expediat scrisori la adresa de e-mail valentinroaru@gmail.com, ce aparține lichidatorului SRL „Bemoga-DS”, conform cărora, ultimul a fost informat despre obligativitatea prezentării Declarațiilor TVA ale debitorului pentru perioadele fiscale L/10/2022-L/05/2025.

Mai mult ca atât, în conformitate cu prevederile Regulamentului privind modul de utilizare a serviciilor fiscale electronice prin intermediul Sistemului Informațional Automatizat al Serviciul Fiscal de Stat „Cabinetul electronic al

contribuabilului", capitolul II „Acordarea accesului la serviciile fiscale electronice" aprobat prin Ordinul SFS nr. 125 din 24 februarie 2020 (Monitorul Oficial nr.63-68 din 28.02.2020), se oferă accesul conducătorului/administratorului contribuabilului la toate serviciile fiscale electronice.

În acest context, instanța subliniază că, începând cu perioada fiscală L/08/2024, reclamanta și reprezentantul acesteia au fost informați/avertizați lunar, prin acest sistem electronic, privind obligativitatea prezentării dărilor de seamă fiscale, inclusiv a declarațiilor TVA.

De asemenea, obligația de prezentare a dărilor de seamă fiscale, nu se modifică în dependentă de expedierea/recepționarea notificărilor Serviciului Fiscal de Stat ce vizează neprezentarea lor, or, potrivit prevederilor art. 8 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal, contribuabilul este obligat să prezinte Serviciului Fiscal de Stat dările de seamă fiscale și informațiile prevăzute de legislație.

Prin urmare, responsabilitatea de prezentare a dărilor de seamă fiscale, inclusiv a Declarațiilor privind TVA, îi revine lichidatorului SRL „Bemoga-DS".

În ceea ce privește argumentele reclamantei, precum că în cazul lipsei activității economice a companiilor aflate în proces de insolvabilitate, nu poate fi impusă obligativitatea de prezentare a dărilor de seamă fiscale, inclusiv declarațiilor TVA, este de notat că, potrivit prevederilor art. 113 alin. (2) din Legea nr.149/2012, intentarea procedurii de insolvabilitate nu afectează obligația debitorului de a prezenta dările de seamă fiscale și cele cu privire la activitatea comercială, precum și de a ține evidență contabilă, iar conform prevederilor art. 187 alin. (1) din Codul fiscal, în cazurile prevăzute de legislația fiscală, contribuabilul este obligat să prezinte în termenul stabilit dări de seama pentru fiecare tip de impozit sau de taxă pentru primele de asigurare obligatorie de asistență medicală şi contribuțiile de asigurări sociale de stat obligatorii.

Totodată potrivit art.88 alin. (4) din Legea insolvabilității, după ridicarea dreptului de administrare, debitorul este reprezentat de administratorul insolvabilității/lichidator, care îi conduce și activitatea comerciala, iar mandatul reprezentantului debitorului va fi redus la reprezentarea intereselor acționarilor/asociaților.

Reieșind din cele expuse și ținând cont de prevederile legale enunțate, instanța constată că SRL „Bemoga-DS" a avut obligația de a prezenta Declarațiile privind TVA pentru perioadele fiscale L/05/2023-L/06/2025, iar în conformitate cu art. 187 alin. (2^1) lit. b) din Codul fiscal acestea urmau a fi prezintate utilizând, obligatoriu, metode automatizate de raportare electronică.

În ceea ce vizează expunerea privitor la faptul neverificării soldurilor activelor la fața locului, cât și nesolicitării documentelor contabile în cadrul controlului cameral din 21 august 2025, este de notat că, controlul fiscal prin metoda verificării totale a fost efectuat prin aplicarea metodelor și surselor

indirecte, deoarece persoana responsabilă de activitatea SRL „Bemoga-DS”, administratorul autorizat Valentin Rotaru - lichidator nu a asigurat prezentarea la control a documentelor de evidență contabilă, fapt ce a generat imposibilitatea efectuării controlului în baza contabilității.

Totodată, este de menționat că, prin decizia nr.781/2178 din 05 iulie 2023, emisă în rezultatul controlului fiscal de către Direcția general control, contribuabilului i s-a indicat posibilitatea recalcularea obligațiilor fiscale, în cazul restabilirii evidenței si prezentării documentelor la control, nu mai târziu de un an de la data aducerii la cunoștința a deciziei asupra cazului de încălcare a legislației, în conformitate cu prevederile art. 189 alin.(2) din Codul fiscal, ceea ce nu a fost exercitat de către SRL „Bemoga-DS”, respectiv argumentul adus la acest subiect nu este justificat.

Conform art. 248 din Codul fiscal, după examinarea cazului de încălcare fiscală, Serviciul Fiscal de Stat emite o decizie, care trebuie să conțină:

a) denumirea organului în al cărui nume pronunță decizia;

b) funcția, numele și prenumele persoanei care a emis decizia;

c) data și locul examinării cazului;

d) remarca despre participarea persoanelor care au săvârșit încălcarea fiscală (reprezentanților lor);

e) denumirea (numele, prenumele), sediul (domiciliul), codul fiscal al persoanei care a săvârșit încălcarea fiscală;

f) descrierea încălcării fiscale cu indicarea articolelor, alineatelor, punctelor din actele normative care au fost încălcate;

g) indicarea articolului, alineatului, punctului din actul normativ care prevede sancțiunea fiscală;

h) decizia asupra cazului;

i) termenul și modul de contestare a deciziei;

j) alte date referitoare la caz;

k) semnătura persoanei care a emis decizia.

Având în vedere cele expuse, instanța de judecată a constatat că decizia nr.444/693 din 08 septembrie 2025 a Direcției deservire fiscală Cimișlia din cadrul Direcției generale deservire fiscală conține toate elementele stabilite de legislație.

Drept consecință, argumentele reclamantei cu referire la netemeinicia actului administrativ contestat, nu vor fi reținute de instanță, acestea având un caracter declarativ, nefiind confirmate prin probe în sensul art. 93 alin. (1) din Codul administrativ. Astfel, reclamanta a eșuat să demonstreze caracterul ilegal al actelor administrative contestate. Prin urmare, se conchide că partea reclamantă interpretează eronat normele de drept și situația de fapt.

Așadar, niciun temei din cele invocate de reclamantă, întru anularea actelor administrative individuale defavorabile nu atinge nivelul minim pentru a putea fi

reținut ca temei de anulare sau de nulitate, or, decizia asupra cazului de încălcare a legislației și decizia nr.754/211 din 07 octombrie 2025 privind soluționarea contestației au fost emise conform legii.

În sensul art. 16 din Codul administrativ, dreptul discreționar al autorităţii publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluţii posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziţie legală. Exercitarea dreptului discreționar nu permite desfăşurarea unei activităţi administrative arbitrare.

Conform art.137 al Codului administrativ, în exercitarea dreptului discreționar atribuit, autoritățile publice trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite şi cu respectarea scopului pentru care le-a fost atribuit dreptul. Dacă autoritatea publică poate decide discreționar şi doar una din mai multe consecințe juridice este legală, atunci dreptul discreționar al autorității publice se reduce la alegerea consecinței juridice/soluției legale. Stările de fapt identice în esență se tratează identic. O tratare neidentică a două stări de fapt identice se admite numai dacă există un motiv obiectiv. Dacă într-un caz autoritatea publică şi-a exercitat dreptul discreționar într-un anumit mod, atunci în cazuri similare ea este obligată să își exercite dreptul discreționar în acelaşi mod. Această regulă nu se aplică dacă autoritatea publică intenționează să își schimbe în viitor practica de exercitare a dreptului discreționar în cazuri similare.

În esență dreptul discreționar al autorității publice este de a permite administrației să răspundă flexibil la diferite probleme. În acest fel, autoritatea publică poate lua decizii individuale în cadrul unui cadru legal, făcând astfel posibilă realizarea unui echilibru între obiectivul legal abstract şi circumstanțele reale a unei situații concrete. În special, discreția oferă un loc pentru un test de rapiditate şi echitate. La discreția administrației, trebuie să fie determinată o consecință legală din mai multe măsuri posibile, permise în fiecare caz.

Autoritatea publică are posibilitatea de a alege o măsură, în baza dreptului discreționar, autoritatea publică are o marjă de apreciere şi trebuie să încorporeze propriile considerente de oportunitate în decizia sa. Termeni precum „poate” sau „este autorizat” în normele legale indică o astfel de latitudine. Respectiv, autoritatea trebuie să-şi exercite întotdeauna discreția, așa cum solicită legiuitorul.

Din coroborarea prevederilor Codului administrativ rezultă că, actul administrativ individual constituie un act juridic, adoptat sau emis de către o autoritate/instituție publică constituită în condițiile legii, prin care se asigură realizarea sarcinilor ce revin acesteia.

Definiția actului administrativ individual, așa cum este prevăzut în Codul administrativ, face trimitere la puterea de care se bucură autoritatea publică pentru a emite acte administrative individuale, în realizarea competenței sale. Aceasta presupune că, organele administrative își desfășoară întreaga activitate prin prisma

regimului de putere publică, în virtutea căreia, pentru realizarea competențelor și sarcinilor impuse administrației publice prin prevederile legale, pot adopta/emite acte administrative individuale cu forță juridică obligatorie.

Prin urmare, instanța reține că de către autoritatea pârâtă a fost respectată procedura de emitere a actelor administrative și acestea sunt emise în corespundere cu normele legii materiale aplicabile speței.

În speță, nu s-a constatat admiterea abaterilor la emiterea actelor administrative individuale în privința SRL „Bemoga-DS", legalitatea acestora nefiind pusă la îndoială de către instanța de judecată, or, contrariul nu a fost demonstrat în cadrul procesului de judecată organizat cu respectarea principiilor contradictorialității și al egalității de tratament, ceea ce denotă că temei de admitere a acțiunii nu există.

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) din Codul administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri, respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)-e).

În conformitate cu art. 225 alin. (1)-(2) din Codul administrativ, instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

a) și-a exercitat dreptul discreționar;

b) a luat în considerare toate faptele relevante;

c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar;

d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

În concluzie, instanța de judecată respinge acțiunea în contencios administrativ înaintată de SRL „Bemoga-DS" împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr.444/693 din 08 septembrie 2025 asupra cazului de încălcare a legislației și deciziei nr.754/211 din 07 octombrie 2025 privind soluționarea contestației, ca fiind neîntemeiată.

În conformitate cu prevederile art. 224-225 din Codul Administrativ al Republicii Moldova, instanța de judecată,

h o t ă r ă ş t e:

Se respinge acțiunea în contencios administrativ înaintată de Societatea cu Răspundere Limitată „Bemoga-DS" împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea deciziei Serviciului Fiscal de Stat nr.444/693 din 08 septembrie 2025 asupra cazului de încălcare a legislației și deciziei nr.754/211 din 07 octombrie 2025 privind soluționarea contestației, ca fiind neîntemeiată.

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru, în termen de 30 zile de la

pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

Președintele ședinței,
Judecător Rodica Nicula